

RENATO DE GRANDIS - ŠAMBALA - MIT, REALNOST

ŠAMBALA MIT, REALNOST

RENATO DE GRANDIS

teozofija v sloveniji

Renato de Grandis

ŠAMBALA - MIT, REALNOST

Naslov izvirnika: Shambhala - mito, realta

Izvirnik izdal: Centro internazionale studi e ricerche teosofiche, Cervignano, 1992

Prva elektronska izdaja

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: Renato de Grandis

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v

Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 125723651

ISBN: 978-961-6561-76-1 (PDF)

ŠAMBALA
MIT, REALNOST
RENATO DE GRANDIS

Teozofska pot
Posvečeno Heleni Petrovni Blavatsky

teozofija v sloveniji

Predgovor

Ta zapis, ki je dobil dokončno obliko junija leta 1992, je avtor sestavil kot podlago za konferenco, ki se je mesec dni kasneje odvijala v Nemčiji, v teozofski poletni šoli za dežele nemškega govornega področja.

Potrebno ga je obravnavati kot naraven zaključek dveh drugih tečajev, ki sta se v predhodnih dveh letih odvijala na istem področju in obravnavala vesolje, ki ga je simbolizirala glava Janusa, in človeka, preko študija Abhidharme, kar je v tem primeru predstavljalo prvi korak na poti reintegracije človeka preko njegove evolucije.

Šambala gotovo ni razrešitev za okoliščine, v katerih živimo ljudje, vendar pa gre vseeno za nekaj, kar je inherentno temu planetu in njegovim ravnem, pa čeprav nedvomno presega način življenja, na katerega živimo, kajti nedvomno ponuja stanja zavesti, ki delujejo v prid človekove evolucije, brez tiste ogromne razpršitve energije, ki je po drugi strani nujno potrebna, da bi se lahko uprli številnim konfliktom, ki obstajajo v našem življenju kot nepogrešljivo dejstvo že od našega rojstva naprej.

Šambala, ki je bila do sedaj obravnavana kot utopija, je realnost, ki pa je ostajala skrita zaradi človekove drže, ki je bila doslej usmerjena predvsem navzven, v istovetenje samega sebe z zaznavnimi kanali. Vendar pa se mora

človek sedaj lotiti popolne spremembe lastnih izkušenj, tako da se bo lahko povzpел po poti, po kateri je do sedaj hodil v smeri zgoštitve zaznavnih kanalov, materialnosti življenja, "pozunanjenja" kot takega - in zato utvarnega - ne da bi se pri tem zavedal, da je zunanji vidik dejansko in izključno v resnici notranja izkušnja, ki se v smeri involucije sedaj preobraža v evolucijo.

Priznavanje vodstva tako-imenovanih Mojstrov Modrosti ali Mahatem kaže na veliko, nedoumljivo poznavanje evolutivnih ravni. Po stoletjih razvoja vseh vrst umetnosti (glasbe, upodablajočih umetnosti, poezije in tako naprej), po setvi semen znanstvenega razkrivanja (od Bacona naprej, če govorimo samo o zahodni kulturi), smo sedaj dobili pridelek prvih znanstvenih sadov, z resničnim poznavanjem trdne materije, ki naenkrat ni več tako trdna. Polja energije niso več prekrita z neznanjem in vraževerjem. To, da se jih je polastil človek, pa pomeni (seveda je za to še čas) prvi korak proti tisti ustvarjalni svobodi, ki človeka dejansko preobraža v ustvarjalca. Umetnost (ki se pojavi kasneje kot okrasitev dela), je ta trenutek nekoliko odrinjena, vendar vedno ponuja potencialno možnost ustvarjanja.

Brez dvoma smo danes v položaju, ki je izjemno zanimiv! Človeštvo prehaja z določene stopnje na neko drugo, višjo, širšo, bolj odgovorno. Vendar je za ta korak potrebna umirjenost, vedrina dela, ki je konflikti ne dopuščajo. In konflikti so na tej ravni vedno prisotni; ne pa v Šambali.

Prihaja njen trenutek. Njena aktualnost.

Tajnost, seveda ...

To, o čemer se sedaj na splošno govori in piše niti najmanj ne razkriva nobene skrivnosti. Ta je razpršena po različnih objavah - kar bo bralec odkril sam - tako da je, če ga to vprašanje zanima, njegova naloga poglobljanje vprašanja z raziskovanjem zadostne bibliografije.

Vendar pa je resnično težko, če se podobnega vprašanja lotimo brez tiste čistosti duše, tistega iskrenega raziskovanja, ki ga vsebuje resnična želja po spoznavanju, vedenju. Vsak ovoj obstoja, fizični, z vsemi svojimi raznimi

pod-ravnmi, kakor tudi psihični in mentalni, je zaščiten pred nedovoljenim vdorom neiskrenih namenov. In tako tudi Šambala.

Enostavnost, s katero je danes možno organizirati potovanje v Adyar, in, v nasprotju s tem, mitska težavnost pri iskanju Šambale, se le malo skladata.

Šambalo poznajo le redki.

Zdi se, da je Adyar znan do zadnjih podrobnosti. Toda temu ni tako.

Adyar je in ostaja povsem neznan tudi večini teozofov, ki vidijo v njem svoje vodilo.

Je duhovni center neverjetne višine, neskončne čistosti, takšne razsežnosti, da lahko nepreviden, nepripravljen raziskovalec hitro izgubi svojo ariadni-no nit.

Po geografski sestavi, po razporeditvi zgradb, s središčem v glavnem stanu, ga je mogoče jasno zaznati. Po drugi strani pa bi bilo absurdno, če bi verjeli, tudi samo pomislili, da obstaja popolna čistost namenov prebivalcev Ad-
yarja. Ljudje so ljudje, z vsemi svojimi pomanjkljivostmi, z vsemi svojimi nepopolnostmi. Mnoge zgradbe so postavljene brez "poznavanja" kraja, funkcij, duhovne realnosti, kardinalnih smeri, izvornih poti. Vendar ali ni morda tudi to nek način, kako prekriti resnično stvar, vsako realnost?

Adyar je potrebno obiskati z iskanjem drugih realnosti, drugih dejstev, in ne le tistih fizičnih, temperature, dolžine, novosti na popotovanju. Ob tem pa se je potrebno zavedati, da to področje sploh ne predstavlja rešitve za konflikte, za probleme, ki so vtakani v človeško strukturo na vsaki ravni.

Adyar je samo viden portal, ki vodi do tistih spoznanj, ki so onstran nepo-srednih okoliščin. Obstajajo namreč veliko bolj pomembni problemi kot so fizične katastrofe (starost, smrt, ...), ki, če na njih pogledamo z drugačnih zornih kotov kot običajno, razkrijejo vso svojo nepotrebno majhnost, ne-
vplivnost na osnovne - duhovne - temelje človeka.

Ostaja pa temeljno dejstvo, da so razsežnosti Šambale mnogostranske in da jih lahko razkrije tudi portal – Adyar, če temelj raziskovanja ostaja trden namen, ki ne bo, če je dobro prečiščen in še bolje voden, zgrešil tistih rezultatov, h katerim teži raziskovalec, v skladu s svojo naravo, glede na svoje sposobnosti, in, brez dvoma, glede na svoj občutek za idejo o utvarnosti lastne narave v fazi raziskave.

Renato de Grandis

Zgodovina in mit

Ko se je Gea, Zemlja, združila z Nebom, Uranom, se je rodila Mnemosina, boginja spomina. Pripadala je številnemu in velikemu rodu Titanov. Z drugimi besedami, najprej je obstajal spomin.

Sedaj se bomo v skladu z našimi sodobnimi mentalnimi strukturami gotovo vprašali: česa naj bi se spominjali, če v tistem času, ki ni bil Čas, nismo bili niti blizu naši pojavnosti?

Kdo se, torej, spominja, česa?

Če beremo “*Stihe iz Dzyana*”, vidimo, da na začetku “.. ni bilo Časa, kajti počival je v neskončnih nedrjih Trajanja. Univerzalnega Uma ni bilo, kajti ni bilo AH-HI, da bi ga vsebovali. Sedem Poti proti Blaženosti ni bilo. Velikih Vzrokov Bolečine ni bilo ..” in tako naprej.

Vseh teh stvari ni bilo; vendar vemo, da jih ni bilo.

To je spomin.

Narava spomina ni le funkcija spominjanja tega, kaj se je zgodilo v preteklosti. Je mnogo bolj kompleksna. Njena funkcija gre precej bolj v globino

človeške narave. Spomin se vedno nahaja v “sedanjem stanju,” ki ga razumemo kot prisotnost, v kateri se odvija ali manifestira ustvarjalno delovanje mišljenja.

Spomin ima svoje lastno prostorsko obzorje, s sedmimi ravnmi globine, ki ustrezajo sedmim zavestim, ki jih je podrobno opisuje Abhidharma v orisu zaznavanja oblike. To je šest spominov čutnega zaznavanja - med njimi se kot šesti nahaja sposobnost duha kot misleca, ali bolje kot razlikovalca med petimi čutnimi spomini - kateremu se pridružuje še tisti nezaveden spomin, ki se oblikuje iz neznanja, iz tiste zatemnjenosti, ki je proizvod nepoznavanja, nesposobnosti zaznavanja, ki spregleda večni aspekt materije, ki se izraža z njeno kvaliteto (zaznava smeri) zaznavanja same sebe kot “mandale” vesolja preko zaznavanja geografskih, in nato kozmičnih koordinat.

Narava tega globalnega spomina je, kot smo rekli na začetku, povsem mistična.

Brez mita človek ne bi mogel obstajati. Še več: človek sam je mit. Poglejmo najprej na kratko, kaj je mit; glede na to, da ga nič ne more razložiti bolje kot Teozofija - zaradi široke narave poznavanja, ki ga ponuja o človeški evoluciji (ki je tipično intelektualna) in o dveh drugih velikih evolucijah, materije in duha.

Naravo mita lahko dobro dojamemo, če orišemo pomen in naravo zgodovine. Ta poroča o časovnih dejstvih, ki so se odvila znotraj lahko dostopnega področja nadzora, četudi je sestavljena iz nam dostopnih, a negotovih podatkov, ki so toliko bolj pičli, kolikor bolj se oddaljujemo v preteklost. Zgodovina je širša kot si to običajno razlagamo, pravi Teozofija. Na primer, pomislimo samo na konvencionalno razdaljo, ki nas ločuje – po mnenju strokovnjakov – od trojanske vojne (okoli 1000 let pr. n. š), medtem ko H. P. Blavatsky pravi, da bi se morali vrniti globlje nazaj, za približno pet do šest tisoč let.

Ti premiki zavesti v času prodirajo v področje mita; po drugi strani pa vemo, kako negotovo je merjenje zgodovinskega časa: v naše račune je po-

trebno vključiti tudi ure, ki so mnogo, mnogo hitrejše od naših, povsem fizičnih, kot tudi tiste psihofizičnih prostorov ali le astralnih.

S tem vstopimo neposredno v področje mita in pri tem zberemo njegovo razlikovanje od zgodovine. To je vedno - in samo - delo zavesti.

Označevanje mita se odvija v njegovem odnosu do zgodovine. Ta odnos je enak kot med zavestjo in razumljenim nezavednim, odnos, ki je obdarjen s kolektivno razsežnostjo, v kateri vsako človeško bitje, vzporedno z drugimi, postane eno, vključujoč vse in samega sebe.

V mitu obstajata dve kvaliteti. Prva je tista, katero bomo analizirali, in o kateri smo govorili do sedaj in v kateri lahko odkrivamo naravo, evolutivnost in razsežnosti človeštva kot takega, kot organsko sestavljeno enoto. Druga je tista, ki jo nezavedno prenašajo posamezniki in katero uporabljajo psihologi ter analitiki za odkrivanje psihičnih popačenj ali psihosomatskih bolezni. Ta se lahko z lahkoto vključi v prvo, splošno kvaliteto mita: navsezadnje je vsaka oseba celica tistega enotnega organizma, živečega na zemeljski obli, katerega instinkti ali nezavedne zaznave se lahko z lahkoto vključijo v arhetipske simbole celotnega človeštva. Še več: obstaja pomembna pogostnost v mitski simboliki posameznika, ki se vključuje v tisto kolektivnost, kot sta (le zato, da navedemo nek primer) grška ali germanska mitologija in njune antropomorfne značilnosti. Vendar ne le v teh dveh, kajti pogosto se neznane podobe, ki so povezane v psihi nekega posameznika, kasneje prepoznajo kot simboli drugih kulturnih področij, povsem neznanih subjektu, pri katerem se pojavljajo.

Majava meja našega zgodovinskega poznavanja se nenehno spreminja glede na študije in odkritja, ki se nenehno odvijajo - in pred zgodovino vedno obstaja mit.

Toda mit je bil zgodovina, pred zgodovino. In tak ostaja tudi skozi odvijanje sedanjega časa - ter predstavlja več kot zgodovino - če nanj pogledamo v pravilni luči, ki je tista neke druge, precej hitrejša ure (in posledično bolj

statične), ki pripelje analizo na raven, ki je drugačna od fizične: na astralno ali mentalno ali kavzalno ali še kakšno drugo.

Tako ni dvoma, da pri povsem teozofskem problemu “sedmih človeštev,” o katerem bomo govorili, ali o sedmih ciklih evolucije, ki se odvijajo v njihovem sedanjem stanju, lahko govorimo o njih po eni strani kot o “zgodovini,” medtem ko so po drugi strani neko povsem mitsko stanje, kar pomeni, da so del tistega področja splošne zavesti, ki je za posameznika nezavedno.

Človeštvo je seveda vedno eno, zato mora obstajati nek razlog za to mnogoterost. In ta razlog je vključitev človeka v evolutivne procese. Involucija, ki se odvija pred vsako resnično evolucijo, se začneja na zelo visoki ravni, rekli bomo, božanski, in zdrsne v nezavedne prostore z vključitvijo zavesti v časovna zaporedja “sestopa” - ali progresivne materializacije - proti čutnim izkušnjam, ki jih ustvarja materija; da bi se nato postopno povzpela proti izvornim kvaliteta izhodiščne točke in jih pri tem obogatila z zavestjo, ki je že v najprej načrtovana in zato mentalno predvidljiva.

Seveda, na fizični ravni zavest vsebuje vedenje, preko (nižjega) uma, vendar pa obenem vemo, kako pomanjkljive so sposobnosti človekovega uma. Zaradi njega utvarnosti razlage navsezadnje niso nič drugega kot poskusne ugotovitve o predhodnih mentalnih postulatih, predvidevanja, delovni načrti. In prav ta pomanjkljivost nas ohranja na mejah površine prostora zavesti, na katerih se zgodovina manifestira kot mit.

Zgodovina je mit v evoluciji

Romanticizem, ki ni obravnaval mita preveč resno, je predvideval, da v njem obstajajo "... neznane vsebine o prvotnemu razkritju, ki so bile posredovane ljudem, morda o spominu na paradiž, ki bi ga bilo povsem mogoče zamenjati s platonično anamnezo" (Hans Blumenberg). To kaže na dejansko involutivno napredovanje in na začetno stanje, ki je višje od tega sedanjega. Po drugi strani pa ima nek sestop vedno neko izhodiščno točko, ki se nahaja višje od točk, ki ji sledijo. Prvotno človeštvo je zato na neki višji ravni kot naslednja človeštva, če upoštevamo, da pomeni "višje" biti bližje, biti bolj povezano z božanskostjo, ki je s človeškega zornega kota najvišje, vendar pa v odnosu do hierarhij brez dvoma šele četrta hierarhija, to je - še vedno z našega zornega kota - kavzalna hierarhija (*Pepiniere humaine*, Phan-Chon-Ton. Zibelka, pred katero se klanjajo navdušeni angelski dvori polni naklonjenosti: zlata doba).

Jasno je, da je v obdobju, v katerem je živelo to človeštvo, slednje imelo zavest o tem, kaj se v tistem trenutku dogaja z njeno zavestjo! - čas so merili na povsem drugačen način kot danes. Živelo je neko "zgodovinsko" stanje samo po sebi, pri čemer je potrebno zgodovinskost razumeti na način, ki je povsem neznan našemu dožemanju in našemu merjenju zgodovinskega

časa. Seveda pa postane ta zgodovinskost zlate dobe povsem mitska za človeštvo, ki pride takoj za tem, pa tudi za druga, ki sledijo, in to zaradi povsem preoblikovane narave njihove zavesti, ki je povezana s stanjem narave, ki je povsem drugačno od drugih ... sedanjih stanj! ... In bolj, ko si sledijo različna stanja zavesti, bolj so v nezavedne globine potisnjena prva človeštva.

Potapljanje človeške zgodovinskosti v mit ni povezano le s preteklostjo, ampak tudi s prihodnostjo, kar nam kažejo katastrofične in apokaliptične napovedi ter predvidevanja povratka boga, ki bo postal človek, kot Krist ali Maitreya ali Kalki itd; kar dandanes napovedujejo vse eshatologije, končne teologije na vseh človeških geografskih področjih.

V primerjavi s temi obravnavami teozofski predlogi kažejo na večjo širino in globlje poznavanje, če pri tem upoštevamo, da nas sedem človeštev (kar smo, v sedanjem stanju stvari, mi) postavlja prav v sredino, na začetek tako imenovanega vzpona, zaradi česar lažje osvetlimo tako prejšnja "tri" človeštva, kot tudi tista, ki bodo našemu sledila. Če stvari stojijo dejansko tako, in za Teozofijo je to tako, potem vidimo, da je to, kar mi imenujemo "zgodovina," povsem potopljeno v mit, in da moramo zato zgodovino obravnavati kot "trenutno stanje" mita.

Velik indijski filozof Subba Row je imel prav, ko je rekel: "Sedmega dne' kreacije ni, kajti povezuje s tistim delom človeštva, ki še ni bil ustvarjen: ustvarjanje še poteka."

Še več, če obravnavamo kot dejstvo "izgon" človeštva, zaradi česar glava (pozor: um!) involutivno napreduje proti regresivni materializaciji, potem moramo upoštevati tudi nov "ponoven-izgon," ki je potreben za vzpon, za ponovno osvojitve prvobitne zavesti v izhodiščni točki. Beseda "izgon" (v izvorniku se nahaja beseda "rovesciamento" - prevrnitev, obrnitev. op.p.) je povsem natančna: nakazuje pomen uma kot vlečnega dejavnika evolucije, organa, ki ga uporablja zavest za spoznavanje in za lasten razvoj, najprej za "posest nad zavestjo" s strani materije, in nato za povratek k prvobitnemu stanju s potiskanjem materije - ki jo predstavlja fizično telo - v nezavedna

področja in z njenim preoblikovanjem v mit. Na ta način se to, kar imenujemo “duhovna zavest,” preoblikuje v zgodovino. Toda, v kakšno vrsto zgodovine! slavne in večne, prisotne. To je tako kot če, recimo, neko slečeno in narobe obrnjeno obleko povrnemo v prvotno stanje. Tako moramo razumeti tudi “človeško regeneracijo.” Njegovo “preobrazbo.” Njegovo popolno, radikalno prenavo.

To spremembo zaznavnih stanj, materije, celotnega vesolja, kot ga sedaj dojemamo in vidi človek, dejansko zelo, zelo težko razumemo. Vendar se do jasnega razumevanja lahko dokoplujemo intuitivno. Gre namreč za neko stanje zavesti, ki je povsem posplošeno, enotno, znotraj določenih meja tudi določno, in v katerem se najbolj gosto telo zaporedoma nahaja v čustvenih stanjih, nato mentalnih, razumljenih kot razlikovalnih, in nato spet v čustvenih in mentalnih, vendar brez časovnih zaporedij, da bi se na koncu zaznali kot zavestnega proizvajalca “vzrokov,” ali ustvarjalca.

Mit, materija, kontinent

Človeštvo je polno mitov.

H. P. Blavatsky govori o dveh človeštvih: Eloha in Jehova, o čemer poročajo nekateri babilonski zapisi. "... in ker se Geneza drži tega principa, lahko ugotovimo, da se prvi dve poglavji nanašata, prvo na kreacijo Eloha in drugo na kreacijo Jehova (*Tajni nauk*).” Po okultnih učenjih naj bi ti dve kreaciji pripeljali do oblikovanja sedmih prvotnih ljudi s strani pitrisov ali elohimov in, po padcu, še do oblikovanja človeških skupin.

Nekoliko dalje, še vedno v *Tajnem nauku*, H. P. Blavatsky govori o štirih kontinentih, na katerih naj bi se razvijala prva tri človeštva v involuciji in četrto - katerega del smo - ki se še razvija. Vmesno je, da celovito poročamo o vlogi, ki je povezana s prvo človeško raso (prvim človeštvom, ki je povezano z nami).

Upoštevati moramo, da H. P. Blavatsky nenehno poudarja, da je bil ta prvi kontinent v *Puranih* poimenovan gora Meru, v *Tajnem nauku* pa zemlja bogov. Človeštvo, ki je živelo na njej, pa so vodili voditelji, ki jih imenuje "duhovi planeta." Planet pa je seveda ta, na katerem živimo. To zemljo bogov H. P. Blavatsky označi kot "prvo celino," kar je zelo pomenljivo.

Vemo, da se je nato razvoj človeštva odvijal preko napredujoče kondenzacije, preko vse bolj velikega zgoščanja materije, vse do najbolj trdnega stanja, tistega, v katerem so se znašli prebivalci - spet nek drug mit, ki naj bi postal "zgodovina," tako kot Troja, ko se bodo pospešila odkritja - Atlantide. Če H. P. Blavatsky poroča o neki celini, potem je jasno, da se trdnost ali gostota nanaša na nas, na ta planet, na katerem živimo. Torej zato na neko stvar, ki nam je blizu, ki je aktualna.

O tem prvem kontinentu H. P. Blavatsky govori pod imenom "Nesmrtna sveta zemlja" in pravi: "Izbor tega imena motivira dejstvo, da ta 'Nesmrtna sveta zemlja' ni nikoli doživela iste usode kot drugi kontinenti, kajti je edina, ki obstaja od začetka pa vse do konca Manvantare, vsakega kroga. Je zibelka prvega človeka in bivališče zadnjega božanskega "smrtnika," izbranega kot Sista za bodočo oploditev človeštva. O tej skrivnostni in sveti zemlji lahko povemo le malo stvari, razen, morda, ta poetičen vtis, ki je bil uporabljen v enem izmed "komentarjev": 'Severnica bdi nad njo z budnim očesom od zore do konca somraka enega dne Velikega Diha' (v Indiji - dan Brahme)."

Govor naj bi torej bil o goriščni točki, iz katere izhaja in se nato najprej spušča in nato vzpenja neka linija - sestopi za tri stopnice, nato še za eno, da bi se nato zopet povzpela po prvih treh - in s tem oblikovala tisto evolutivno obdobje, poimenovano Manvantara ali dan Brahme, ki traja, samo da potešimo radovednost, 8. 640. 000. 000 let; številka, ki vključuje tudi relativno "noč" Brahme.

Omenjena zvezda Severnica nas ne sme zapeljati, da bi takoj pomislili na kontinent Hiperboreo, in sicer zaradi dveh vzrokov. Prvič zato, ker je resnični "kontinent Hiperborea" drugi kontinent, ki se je oblikoval po "Nesmrtni sveti zemlji," in ki ga ne bomo analizirali, zato ker ni povezan s tem študijem; in drugič zato, ker je zvezda Severnica vključena v preobrazbene evolucijske procese in ker se to poimenovanje ne nanaša vedno na isto zvezdo, kot na primer na to, ki jo poznamo mi danes.

Zanimivo je ugotoviti, da ta goriščna točka obstaja med vsakim krogom, kar pomeni, da imamo neko stalno, fiksno točko, na katero se lahko opremo v kateremkoli trenutku sprememb, h katerim sili človeško bitje evolucija. In ta točka je tista, h kateri bi se morali mi vsi približati in se vanjo poglobiti, še posebej v obdobjih, kot je sedanje, v katerem se zdi, kot da izginja sleherno moralno in versko pravilo, da bi pustilo prostor zmedenemu psihičnemu stanju in stanju brez priložnosti, brez kakršnekoli zmožnosti orientacije.

Med kreacijo človeka Eloha in tisto Jehova je odnos, ki bi ga morali poglobiti; v njem se namreč nahaja ključ do narave predmeta naših raziskav.

Če lahko, po eni strani, obravnavamo ti dve človeštvi z našim običajnim časovnim kronološkim sistemom: eno za drugo, pa lahko, po drugi strani, ti dve človeštvi obravnavamo tudi na sočasen način, tako da si predstavljamo dvakrat po sedem prvotnih ljudi v enakem odnosu kot to velja za svetlobo in temo; to je, da prvi prvotni človek Eloha vidi lastno senco (H. P. Blavatsky: "zasenčenje," v *Tajnem nauku*) v prvem človeku Jehova, in tako dalje z vsemi drugimi šestimi prvotnimi ljudmi ene in druge kreacije.

Sedanje človeško bitje, ki se nahaja na najnižji evolutivni stopnici, najbolj gosti v svoji materialni naravi, ima neposreden odnos s četrtim prvotnim človekom človeštva pred padcem. Nima odnosov s preostalimi šestimi, ampak le s tem. In tudi četrti je, skupaj s svojimi šestimi brati, del tistega svetega in nesmrtnega človeštva, ki živi na isti zemlji.

Teh sedem prvotnih ljudi si ne smemo predstavljati izven evolutivnih procesov, katerim se podreja vse, kar je manifestirano. Dejansko, namen mnogoterosti nakazuje neko gotovo različnost v tem človeštvu, ki pa je navsezadnje vedno eno.

Med njimi obstaja različnost: različnost po stopnji, po višini zavesti, tako kot obstaja različnost med njimi in drugimi sedmimi prvotnimi ljudmi: različnost v zavesti, v smislu, da te zadnje lahko obravnavamo kot nek zaključek prvih; zaključek stika, izkustvenih procesov na najnižjih področjih

ali kemičnih ravneh materije. Enak odnos, da se razumemo, ki obstaja med nivoji nižjega in tistimi človekovega višjega uma.

Dejansko človeštvo, kot globalna enota, odkriva v tej skupini sedmih ljudi le nivo ali mentalno raven, obravnavano v najbolj materialnem smislu, kot najnižjo in občutljivo za obnovo, vzpon, reintegracijo. Ves zemeljski aparat je njeno telo, medtem ko so njene ravni manas-buddhi-atma v tisti četrti hierarhiji, ki je za nas vzročna ali kavzalna raven obstoja in sama po sebi mentalna, ustvarjena iz manas-buddhi-atma ter razširjena na razsežnosti prvih treh hierarhij v manifestaciji.

Vendar pa pustimo zaenkrat ob strani te višine, ki so za nas resnično nedoumljive in se povrnimo k razsežnostim, ki so po svoji naravi prav tako precej težavne za dojetanje, če ne že izključno intuitivno, ter preidimo na kratko analizo stanj materije in njenih sedem pod-stanj ali pod-ravni.

Sedem trdnosti materije

Kakor rečeno sedaj človeštvo do določene mere začenja vzpon proti reintegraciji, začenši z najnižje točke.

Ta vzpon se manifestira v sestavi materije, ki oblikuje človeško bitje in je sestavljena v treh četrtinah iz tekoče materije, to je, iz druge pod-ravni - tekoče, ki sledi trdni - razdeljeni na sedem ravni z astralno ravni (čustveno, psihično). Ta zadnja je, kot vemo, tudi druga raven od spodaj navzgor, se pravi, od trdne ali materialne ravni.

Vsa pozornost zavesti je še vedno preko uma usmerjena proti materialni ravni, v smeri evolucije materije. In to je razlog, zakaj je zavest zasedena s konflikti, ki jih prinaša na svetlo iz notranjosti preko danes dobro vidnih manifestacij v socialnih slojih in v samem posamezniku.

Zavest predstavlja tisti četrti prvotni človek, ki je v drugem človeštvu vzrok za naš obstoj in ki, kot smo rekli, predstavlja četrto hierarhijo.

Ta četrti človek je tisti, ki izkuša materijo preko našega obstoja, kajti njegov položaj se ne nahaja v sami materiji: tu smo mi, njegovi kanali spoznavanja.

Če upoštevamo, da se najnižje pod-ravni nanašajo na trdno, tekoče in plinasto stanje, potem vidimo, da je četrta pod-raven ravno tista eterična, ki

se preoblikuje na ravni vzrokov in je očitno prenesena z velike četrte kavzalne ravni.

Četrta pod-raven se nahaja natančno v središču sedmih. Preko te četrte pod-ravni se odvija zaznava zvoka (besede, logosa, ki je obstajal na začetku in se nahaja pri Bogu, in je bila Bog). Zvok, vemo, se širi v tri razsežnosti kot svetloba; zato se, ko je enkrat oddan, širi navzgor in navzdol, proti trem nižjim ravnam, trdni-tekoči-plinasti, in proti nad-eterični, pod-atomski in atomski, ter pri tem pridobiva njihove značilnosti.

Na tej pod-ravni (in na ustrezni hierarhični ravni) se odvija, tako je rečeno, neke vrste preobrat, neka oblika padca, zaradi česar se tisto, kar se nahaja na treh višjih pod-ravnih, prevrne v tri nižje pod-ravni.

To dejstvo lahko razumemo tudi tako. Vendar moramo koncept integralnega človeka razumeti kot koncept bitja, ki poseduje vsak tip "telesa": od fizičnega, do tistega tipično božanskega, najvišjega. To je enost, celovitost bitja, ki ne dela razlik, kot le v povsem posebnih funkcijah, ki pa so vse nujno potrebne za dober in harmoničen obstoj "bitja."

Tri višje pod-ravni lahko torej istovetimo s tisto materialnostjo, ki je najbolj subtilna, če jo primerjamo z drugimi štirimi pod-ravnimi. Še posebej zadnja pod-raven, atomska, ima, brez dvoma, čisto poseben položaj za namene naše raziskave. Prav tu prihaja to tistega preoblikovanja, zaradi katerega začenja materija z lastno organizacijo, povsem majično, utvarno, v katero je potopljen človek, in iz katere izhaja resničen koncept oblike, po eni strani, in prostora brez oblike, po drugi, v med-atomskih razdaljah.

Če vzpostavimo odnos med tremi višjimi "materialnimi" pod-ravnimi nižje ravni ali materije s tremi pod-ravnimi vsake ravni in na koncu z resničnimi tremi ravnimi, lahko dojamemo, čeprav vsekakor s težavami, da so prav te tiste pod-ravni, v katerih obstoja, živi in deluje brez kakršnegakoli konflikta, v popolni harmoniji in učinkovitosti tistih sedem prvotnih ljudi, ki se nahajajo onstran tako imenovanega "padca."

Zemlje, čiste zemlje, kardinalne točke

Rekli smo, da je prvi kontinent, "svet in nesmrten," H. P. Blavatsky poimenovala celina. Gre torej za resničen materialen kontinent, kot ga poznamo mi.

Vendar pa se naše čutne zaznave manifestirajo znotraj polja delovanja, ki je precej ozko in omejeno; onkraj treh stanj materije, trdnega, tekočega in plinastega, nam ni možno zaznavati; že samo plinasto stanje ne bi mogli zaznati brez močne prisotnosti njegove hlapljivosti.

Vsako stanje (pod-raven) materije ima lastno značilnost, posebno kvaliteto, kot na primer tisto zraka in plinov, ki je predvsem hlapljivost.

Tudi pod-ravni, ki se nahajajo onstran plinastega stanja, imajo lastne kvalitete, vedno bolj gibljive, dokler ne dosežejo senzibilnosti najvišje pod-ravni, ki se v pod-atomskih delcih manifestira kot odzivnost, ki je ustrezna zavestni pozornosti opazovalca. Tu prihaja do sestavljanja resničnih oblik, ki jih na naši ravni ne poznamo in ki počasi prevzemajo progresivno zaznavno trdnost.

Te materialne ovoje in organiziranosti, ki se v njih nahajajo, je težko raziskovati, če nam ni v pomoč neka posebna literatura, ki je izvorno religiozna

in ki je vključena v mit. Če jo pravilno tolmačimo, lahko osvetli in odpre ustrezne čutne kanale za pravilne razlage.

Mit o tem kontinentu obstaja brez izjeme v vseh geografsko-religioznih področjih. Njegovo učenje ni nikoli izrecno, če izvzamemo budizem, ki, po drugi strani, ponuja to vrsto informacij le preko ustnega izročila in v obliki skrivnosti, razkritju katerih se bomo zato izognili, saj za kaj takega nimamo nobene pravice; a kljub temu bralcu ponudili dovolj informacij s tem v zvezi.

Imena te "čiste zemlje," ki sestavlja in je vstavljena v cel niz drugih "čistih zemelj," so številna, glede na religiozno področje, na katerem so se razcvetela. Za kristjane je to "nebeški Jeruzalem," katerega omenja Apokalipsa in drugi zapisi; za nekatere muslimanske miselne tokove pa je to resnični paradiz ali, za bolj ezoterične tokove, "devachan," "Agartha," in mnoga druga imena, ustrezna oblikam vzhodnega ali zahodnega izvora.

Za budiste je ime te čiste zemlje Šambala.

Med vsemi temi je vedno neka razlika v kvaliteti, v smeri, v naravi, kar prav lahko razumemo, če upoštevamo različne oblike pristopa k temu stanju zavesti in različno naravo poti, ki peljejo k njej.

Različno dojetje zavesti o prostoru, ki je posledica položaja, v katerem se znajde posameznik, že nakazuje značilnosti poti, po kateri hodi, da bi dosegel lastno "čisto zemljo." Ko govorimo o "inicijaciji" ali "razsvetlitvi," ki pelje do nekega posebnega vedenja, vedno mislimo na nekaj, kar naj bi osvojili, dosegli, posedovali v prihodnosti. Dejansko pa je vsak trenutek, vsak odlomek sekunde, neka potencialna možnost in priložnost za inicijacijo. Inicijacija ima, če jo razumemo kot zavzetje zavesti materije prostora, materije in njenih posebnih dinamičnih kvalit, teže-lahkotnosti, in njenih odnosov z drugimi nivoji materije, različne gostote in stopnje, skupaj s potenciali posameznika, da reagira v teh prostorih, v treh razsežnostih oblike (oblike materije).

To zadnje dejstvo je nadvse pomembno, saj njegovo poznavanje ponuja priložnost za osvojitve vseh inherentnih potencialov v naravi prostora in vseh njegovih stopenj gostote. S tem poznavanjem je mogoče filtrirati kvalitete prostora tako, da ga prečistimo - to je, da ga spoznamo v njegovi prvobitni naravi: to je "regeneracija"! - in tako razširimo do sedaj geografsko omejene meje "čistih zemelj."

Ostaja pa dejstvo, da je za vsako izhodiščno točko nujno poznavanje lastnega položaja v prostoru, zato da bi odkrili "drug" položaj lastne "čiste zemlje," da bi vedeli, v katero smer moramo usmeriti lastne korake (preden gremo na neko pot, moramo seveda vedeti v kateri smeri se nahaja naš cilj! ...). Nato pa moramo še nujno vedeti, kakšna je njena narava, njene kvalitete in njih število.

Dejanskih narav človeka je, kar ve vsak teozof, sedem. To pomeni, da ima sedem teles, ki so različne gostote. Dobro poznavanje teh teles, četudi samo virtualno, je problematično zaradi koncentracije zavesti ob sedanjem stanju stvari, ko je usmerjena proti zunanjim in materialnim zaznavam (tudi ta pot bi sicer lahko pripeljala do rezultata, ki je podoben tistim na drugih poteh, če bi upoštevali, da je njegovo natančno, popolno poznavanje za sedaj za človeka precej oddaljeno).

V notranjosti vsake od teh ravni se nahaja stopnja poznavanja, ki je od človeka do človeka skrajno različna, glede na senzibilnost vsakega posameznika, glede na silovitost-količino zavesti, v katero se vključuje vsak posameznik na vsaki od teh ravni. Tako lahko najdemo na eni in isti ravni kvalitete poznavanja, ki se širijo od komajda zaznavanja obstoja do popolnega poznavanja, ki vodi do obvladovanja, podrejanja te ravni njegovega prostora, njegove narave.

Nobeden od teh nivojev poznavanja, ne glede na to kako nepopoln je, ne izključuje možnosti vstopa v zavest - če ne še več - v "čisto zemljo," če je le pravilno voden. Nujno je poznavanje natančne narave posebne "zemlje," kajti vsaka ima povsem natančen prostor, natančne in obvladljive razsež-

nosti, četudi precejšnje prožnost; vsaka ima lastne koordinate z lastnimi, natančnimi kardinalnimi točkami.

Za primer lahko vzamemo eno izmed naših kardinalnih točk, ki jo zaznamujejo zaznave prostora, ki jih poznamo sedaj, dojete kot poznavanje ali zaznava smeri.

Na zahodu planeta so ena izmed "vrat" za vstop, na planet, tista, ki jih varuje Buddha Amitabha. Buddhe kardinalnih točk, ki se po eni strani nanašajo prav na geografska področja, imajo na splošno več opraviti s posebnimi tipi poučevanja kot pa z medsebojnim razlikovanjem; toliko, kot se razlikujejo poučevanja, ki imajo zvezo s posebnimi področji vesolja in človeškega telesa, čeprav tudi ta posedujejo realne analogije.

Dejstvo, da je mogoče spoznati učenje iz lastne "čiste zemlje," v kateremkoli trenutku, v katerem se nahaja človek, je neke vrste zaščita človeške kontinuitete, ki je podvržena pritiskom in zakonom tiste nestabilnosti, tiste negotovosti, ki določa negotovost njegovega obstoja. Po drugi strani pa tista svoboda, ki jo posameznik hrani kot prvotni zaklad, in ki zahteva tudi možnost tega poznavanja, četudi na nizki stopnji razvoja povpraševanje po njem in njegovo posedovanje prinašata za posledico neko zelo omejeno udejanjanje.

Toda to različnost obravnavamo tudi v kvalitetah življenja (nivojev) Šambale, kar bomo hitro videli. Prav lahko razumemo, da ne moremo delati razlik ali prednosti, ne glede na človeka, na nekem človeškem področju, ki obravnava sočutje kot prioriteten dejavnik v razvoju posameznika. Vsako človeško bitje ima pravico, da ga nadrejeni obravnavajo s sočutjem, če bo tudi sam deloval z enako sočutnostjo, ko bo enkrat dosegel stopnjo, ko bo prešel v vodenje tistih, ki se nahajajo za njim.

Vprašanje sočutja se vključuje v neko novo razsežnost tega našega študija, to je, v odnos med realnim dejavnikom obstoja Šambale, realnim v fizičnem smislu, in vprašanji manj fizične narave, kot so kreposti, ki so značilne za

vsako človeško bitje, najsi v splošnem smislu njegove narave, kakor tudi glede kvalitete same kreposti.

Neka krepost ločuje kvaliteto delovanja od kretnje, dojete kot gibanja, namenjenega doseganju nekega rezultata v človeškem bitju. In povsem temeljno je, da razlikujemo rezultat od nekega delovanja na osnovi značilnosti kreposti, če ta obstaja, ali njenega nasprotja, če le-te ni.

V primeru Šambale je krepost nujna zaradi kvalitete življenja, ki obstaja; obstajajo rezultati ali vsaj aspiracije po rezultatih, ki so povsem natančni in ki so posledica silovite pospešitve človeške evolucije. Zato je posledično izključena vsaka težnja, ki bi lahko ovirala neko z lastno kvaliteto, ali pa upočasnila to pospešitev.

Na tej točki je vsaka religija povsem jasna.

Že samo krščanstvo ponuja sistem življenja, ki je nadvse učinkovit. Da bi lahko že sedaj harmonizirali ideal z življenjem Šambale, zadostuje skrbna meditacija o tako-imenovanih treh teoloških krepostih, o štirih kardinalnih krepostih, o tako-imenovanih sedmih darovih Svetega duha - vera, upanje, človekoljubje - teološke kreposti - previdnost, pravičnost, trdnost, zmernost - kardinalne kreposti - vedenje, intelekt, nasvet, trdnost, znanost, usmiljenje, strah pred Bogom (ali "spoštovanje vsakega človeškega bitja" v primeru ne-verujočih) - darovi Svetega duha. In vse to ob upoštevanju kvalitet vsakega navedenega soglasnika, ki nakazuje prvič resnične "kreposti," in drugič, posledično, "moči" ali siddhis.

Brez dvoma te kvalitete, izvajane tudi izven religije, privedejo do preobrazbe človekove narave. Gre za povsem psihično delo na nas samih, na katerega religija nima nobenega vpliva.

Po drugi strani pa na tej poti budistična in hindujska religija predlagata učinkovite korake; dovolj je, če preletimo katerokoli budistično ali hindujsko psihološko razpravo, da to spoznamo (in teh je veliko). Še več: na področju budizma težko govorimo o "religiji" v splošnem smislu; ta učenja

so izključno psihološkega reda, brez katerega je povsem utvarno upati v kakršnokoli uresničitev ali napredek.

Vse to je, kakorkoli že, povezano s kvaliteto življenja, na katero se moramo nujno pripraviti zaradi morebitnega sodelovanja v življenju Šambale. Poglejmo sedaj kje je, kaj je Šambala in kakšni so njeni odnosi s sedanjim svetom, v katerem živimo.

Šambala

Problem geografije Šambale je problem, ki se pojavi takrat, ko povežemo katerokoli poznavanje trdote zunanjega predmeta s čutnimi zaznavami. Gre za neko dejstvo, ki je v zvezi predvsem z znanstvenimi postopki študija in analize, precej razširjenimi in cenjenimi v današnji človeški psihologiji. Znanost obravnava le konkretno, čeprav na začetku vzpona evolucije tudi ta začenja spoznavati lastno negotovost poznavanja.

Poznavanje fizične ravni je, kot smo že rekli, precej omejeno in negotovo, omejeno na trdno, tekočo in plinasto pod-raven. Če si sedaj predstavljamo, da imamo dovolj popolno poznavanje materialne ravni, bi morali na enako sprejemljiv način posedovati tudi poznavanje vseh pod-ravni, ki sestavljajo materijo: trdno-fizično, tekoče, plinasto, eterično, nad-eterično, pod-atomske in atomske, tako da bi dobro videli, kako je celotna manifestirana sestava sistemsko stopnjevana, zaradi česar se atomski element, glede na njegovo že znano sestavo, dviga nad ostalimi ravnmi.

S formalnega zornega kota so te pod-ravni med seboj različne in večno v gibanju, četudi z različnimi hitrostmi; videz plinastega stanja, četudi kondenziranega v oblakih, in tekočega, ni istih oblik kot trdno. Tu vidimo določeno število kontinentov, ki so razporejeni na poseben način in v gibanju,

čepprav počasnem; imamo gore in prostore, ki jih napolnjuje tekočina, mesta, ki so nekoč obstajala in potem izginila ter še živeča mesta. Tekočina ima drugačne geografske dispozicije, plinasto stanje še bolj. To nam mora dati misliti, in kar je tudi prav, da so tudi druge pod-ravni razporejene na drugačen način. Njihova gibljivost postaja večja, v obratnem sorazmerju z gostoto.

Človek sočasno živi na več pod-ravneh, kar že vemo, in ima diferencirane značajske težnje, glede na pridobljeni temperament, ki ga simbolizirajo prav elementi, ki so nam najbolj znani: trdno - zemlja, tekoče - voda, plinasto - zrak itd., ki označujejo raznovrstnost celotnega človeštva.

Med tokom evolucije se nič ne izgubi ali odloži ob stran. Človeške različnosti se upoštevajo, čepprav med njimi morda obstaja neka razvrstitev, zato lahko človek na katerikoli ravni pričakuje neke življenjske okoliščine, ki so različne od teh neharmoničnih, v katerih mora živeti sedaj, če le ima nujno sposobnost, da se odpove povezavi s svojimi okoliščinami ali če ima močno, trdno težnjo, da bi jih spremenil. Le na ta način se bo lahko, slej ko prej, srečal z možnostjo vstopa v Šambalo in nje poznavanja.

Velika geografska raznovrstnost, ki obstaja na tem področju sveta, se manifestira predvsem v harmoniji, ki ohranja vsak odnos na, dejansko, harmoničen način, in ki ustvarja tisto nujno vedrino, ki je potrebna za mir, najsi psihološki ali elementov; posledično se življenje precej podaljša in olajša evolucijo z njeno pospešitvijo. Vendar pa ta raznovrstnost precej izstopa v odnosu do življenja, do stvari in dogodkov te naše družbe, zaradi česar postane stik s te strani na ono precej problematičen.

Vendar pa je, po drugi strani, stik mogoč.

Človekovemu evolutivnemu procesu je v pomoč niz inicijacij, ki se, predvsem na budističnem področju mahayana, izvedejo na način, ki razvija posebne psihične kanale, prilagojene posebnemu tipu iniciacije. Te iniciacije se odvijajo tudi v Šambali; četudi so, glede na različnost bitij, popolnoma drugačne kot tiste za nas. Ena sama je enaka med tema dvema različnima

svetovoma in to je ravno budistična iniciacija: tako-imenovana kalačakra, ki traja sedem popolnih dni.

Ta je neposredno mesto stika in najbolj neposredno med nami, ki smo za prebivalce Šambale "barbari."

Temeljno je, da ne pozabimo, da ustvarja zaznava smeri na fizični ravni cel geografski sistem planeta; vendar pa ta, glede na to, da je predvsem zavzetje zavesti preko psihe (ali astralne ravni, ki jo simbolizira tekoči element), že nakazuje pomembno pot za razumevanje narave človeka in sestave materije. Pomembna je do sedaj zapostavljena poglobitev poznavanja geografije vsake ravni, ki jo je mogoče spoznati preko raziskave temeljnih tečajev in vseh izpeljav, ki iz te izhajajo: najsi na psihični, mentalni ali kavzalni ravni. Vsaka od teh ravni ima svojo lastno geografijo.

Šambala: zgodovinski namigi

Zgodovina Šambale je povezana s strukturami njene družbe in z geografsko razporeditvijo, ki je precej kompleksna.

Če po eni strani lahko govorimo o treh Šambalah (Khenpo Noryang), ki ustrezajo različnim ravnam, pa po drugi strani vidimo, da ta pod-delitev že nakazuje, poleg nekega družbenega reda, neko določeno hierarhično geografijo in, posledično, zgodovinsko.

Obstoj kraljev v Šambali nam ne sme dati misliti na obstoj neke piramidalne družbe, čeprav so tam piramidalna hierarhija in horizontalne demokratične oblike ena in ista stvar, ki ni razdeljena na dualistične konflikte. Vsak posameznik je polno zavesten lastnih funkcij, ki mu jih določa njegov položaj v družbi: to je skupinsko delo, bi lahko rekli, v katerem so odnosi zastavljeni harmonično, zaradi zavedanja, da drugi izvajajo različna dela, vendar ravno tako pomembna, četudi na položajih, za katere se zahteva različna odgovornost.

Niz kraljev, od katerih je sedanji Aniruddha stopil na prestol leta 1927, zadnji pa bo Rudhra Chakrin, o katerem bomo govorili še na koncu, se nahaja, seveda, v središču kraljestva, najsi v socialnem kot geografskem smislu.

Kot smo že rekli je geografski problem pomemben. S fizičnega zornega kota usmerja vsako stvar in vsako poznavanje h kardinalnim točkam. Fizična raven Šambale, ki je veliko bolj celovita, ima za oporno točko “središče” vsake stvari, kot vsote tega, kar tam obstaja – v vsakem primeru kralja. Četudi obstaja nek natančen geografski načrt, pa je funkcija kralja tista, kakršno je imela pri nas vsaka kraljevska hiša, ki pa se je tukaj že izgubila: oporna točka, najvišja točka, kot aspiracija k evoluciji, k napredku.

“Središče” pomeni, da obstaja tudi nek zunanji prostor izven središča.

Ta je razdeljen na sedem delov, sedem oceanov, ki jih ločuje sedem visokih pogorij. Dobro vemo, kakšen pomen ima teh sedem oceanov. Le posredno so povezani s sedmimi, dobro znanimi, ravnmi gostote; odnos imajo le s sedmimi pod-ravnmi prve ravni gostote, fizične. Ne smemo pozabiti, da Šambala, četudi precej bolj razvita glede na nas, ostaja povezana z našim planetom, z našimi značilnimi zaznavami, tako strukturiranimi, da jo spreminijo v dualistični videz, ki je, glede na nas, precej bolj napreden. In kot vsaka stvar, ki je povezana z zemljo, je tudi Šambala stanje utvarnega življenja, kakor je naše (Kempo Kalu Rimpoce).

Ostaja pa dejstvo, da je prisotnost Šambale nujna za človeško evolucijo. To področje sveta, v povezavi z nižjimi sloji - ki jih sestavljamo mi - oblikuje fizično telo človeštva, ki, v zvezi z drugimi stanji zavesti in drugimi gostotami predstavlja manifestirano vesolje, ki v svojem obstoju izkazuje realno enost, edino, eno telo.

Prisotnost sedmih stanj kvalitete kaže predvsem na to, kako lahko vsako bitje teži k temu življenju: stanje ali stopnja kulture tu nima cene; nepogrešljiva je odsotnost tega, kar lahko pripelje do kakršnekoli vrste konfliktnosti, četudi samo potencialne.

Še enkrat zgodovina, življenje, iniciacije

Obstajajo različni zapisi, ki opisujejo življenje proti Šambali, ki pa na žalost niso prevedeni v kakšen zahodni jezik, razen dveh: “*Življenje proti Šambali*” tretjega Panchen Lame, ki sledi doktrini kalačakra, in pa vsem znana knjiga Nicholasa Roericha z naslovom: “*Šambala*.” Nobeno od teh dveh del ni lahko tolmačiti. Prvo zahteva veliko delo praznjenja za pot nenehne, neprekinjene prisotnosti zelene simbologije in zatemnjenosti. Drugo pa se zdi kot lirično, povzdignjeno delo, drugačnih inspirativnih izvorov. Dejansko tudi tu obstaja sistem, ki ga je težko tolmačiti.

Velja pa si zapomniti, da se vsa učenja, ki jih lahko uvrstimo pod ime “vajravana,” predajajo ustno in tajno. Zato zapisi ostajajo težko dostopni, če sploh, in prinašajo nepremostljive težave pri branju in dojetanju. Tisti, ki se nanašajo na posamezna učenja, pa se nahajajo v različnih delih, tako da je njih povezovanje na ustrezno mesto in razumevanje odvisno od osebnih sposobnosti.

Tako pravo dojetanje izven “kalačakra” iniciacije, ki se odvija vedno bolj pogosto tudi na zahodu, s strani najvišjih budističnih avtoritet, ostaja težavno.

Zelo zanimivo delo je pred kratkim opravil nek lama, ki je izdal debelo knjigo v ruščini, da bi razkril, da naj bi se v bolj ali manj bližnji prihodnosti uresničila neka vrsta univerzalnega kraljestva pod vodstvom dinastije Romanov, ki naj bi bila neposredno pokoljenje roda Sucandra, prvega kralja Šambale.

Po drugi strani pa naj bi imele vse kraljevske dinastije nek odnos s tem področjem človeštva; odnos, ki se je izgubil, če pogledamo na človeška trupla, ki se danes inkarnirajo v teh dinastijah. Kraljevskost, in po odsevu vso plemstvo, je bilo sveto; brez te izgubljene svetosti pa nima več nobenega namena v človeški družbi. In to je eden izmed simptomov ločitve, ki se vse bolj manifestira med Šambalo in človeštvom zmanjšanih sposobnosti, v kateremu mi sedaj sodelujemo z našimi življenji in izkušnjami.

Sedaj preidimo na pregled odnosa med Teozofijo in Šambalo, s čemer bomo zaključili ta naš kratek študij o mitskem kraljestvu, ki se dotika meja našega fizičnega življenja, kot ga poznamo mi. Mitsko kraljestvo, ki je tako realno kot človeška družba, katere del smo.

Teozofija

S teozofskega zornega kota se nam odpirata dve možnosti: znanstvena in mistična metoda, vendar pa sta obe dve medsebojno prepleteni, in pogosto, še posebej proti koncu, na skoraj neločljiv način združeni.

Človekove čutne zaznave pokrivajo precej široko polje, vendar linearno. Akustični prostor je zaznaven od vibracije 16 do približno 30.000 na sekundo. Takoj nato pridejo višje vibracije, ki jih zaznava vid, potem spet druge, ki jih sprejemamo s solarnim pleksusom (čustvena stanja) in še višje, kjer vibracije postanejo materija, ki daje obliko mislim. In tako naprej ... Pod 16-imi vibracijami na sekundo imamo tipne zaznave, razdeljene v razrede: trdno, tekoče, plinasto.

Posledica tega načina zaznavanja je ta, da je ves svet, ki nas obdaja, tak kot je; oblike, arhitekturo narave, vsak predmet, um razvrsti glede na stopnjo gostote, ki smo jo omenili: trdno, tekoče, plinasto in, kakor pravijo teozofi, eterično, nad-eterično, pod-atomsko in atomsko. Vse mora ostati znotraj teh parametrov, da bi to lahko dojel človek, in, predvsem, da nebi .. razrušil vesolja, v katerem živimo!

Če bi sluh lahko zaznaval od 1 vibracije na sekundo do X vibracij na x potenco, ter enako vid in vsi drugi zaznavni kanali, bi se svet okoli nas po

svojem videzu popolnoma spremenil. Realnost bi postala neka povsem druga stvar; neka celovita enotnost, univerzalna in utvarna, kajti pod-delitev na "razrede," na kategorije, na kvalitete bi povsem izginila. Voda ne bi bila več voda, zrak ne bi bil več zrak in tako naprej.

V tem hipotetičnem stanju stvari bi lahko mirno obstajala bitja, predmeti brez določene vibratorne kvalitete, ki se, po drugi strani, ne bi razlikovali od drugih predmetov in od nas samih, kajti tudi mi sami smo sedaj sestavljeni iz istih elementov. Povsem bi se spremenil način videnja stvari, imeli bi povsem drugačne zorne kote končnosti. Drugačen prostor. (Drugačne religije? ...) Drugačne predstave o življenju in o odnosih. Drugačne končnosti. Drugačne eshatologije.

Z, če že ne popolno pa vsaj selekcionirano uporabo čutov lahko obiskujemo mesta na planetu, ki predstavljajo inherentne značilnosti v našem študiju. Poglejmo eno od teh.

To je Adyar, čisto poseben kraj.

V enosti, ki jo je zaenkrat težko zaznati, se mnoge dejavnosti odvijajo na različnih ravneh. Že sam fizičen vid, kot ga poznamo mi, nam v Adyarju, ob pozornem opazovanju, ponuja zelo zanimive elemente.

Če opazujemo katerokoli gibanje v nujno potrebni luči ravnodušnosti, da bi se izognili izbiri in prednostim, potem na vsakega posameznika deluje harmonija, ki se nahaja v osnovi vsake dejavnosti, Vendar pa moramo nujno vedeti, da Adyar ni Šambala. Adyar je le eden izmed redkih portalov prehodov, znanih ponudb človeku.

Obiskovalci Adyarja se delijo na dve skupini: prvo predstavljajo običajni obiskovalci. Drugo predstavljajo osebe, ki "so pod vplivom" močnega magnetnega polja, v katerega je potopljen ves kraj - človeška bitja, živali, rastline in vsak drug prisoten predmet. Nujno moramo svobodno in zavestno doživljati kvaliteto kraja, kvaliteto, ki ni telurskega značaja; ne prihaja iz podzemlja, ampak nasprotno, se nahaja v prostoru, znotraj tistih meja zavesti,

ki ne prebiva v notranjosti neke oblike, nekega predmeta, ampak v vsem prostoru, brez oblike, brez meja: je le kvaliteta.

Vsak obiskovalec ohranja s svojo prisotnostjo pri življenju neko nit, ki se pne, glede na njegov izvor religioznega objekta, do glavnega stana, kjer ustvari portal, o katerem smo govorili. Portal, ki je enak iz vseh smeri, za vsako točko, iz katere je izšla skrivna kraljevska nit.

Geografski položaj zgradb se le malo odmika od samih funkcij. Po drugi strani pa, bolj ko je resnična geografija predmetov in njihovega položaja povezana s tistim osrednjim ognjiščem – glavnim stanom – bolj se nanj veže koncentracija, in nato, s kateregakoli kraja na planetu, meditacija. Vendar pa pri tem vstopamo v tisto drugo možnost raziskovanja, ki smo jo že omenili: mistično.

Če vzamemo za osnovo tako-imenovano znanstveno gotovost, moramo upoštevati, da je tudi neka izkušnja ali neko mistično poznavanje neprekinjeno povezano s čutnimi zaznavami. Navsezadnje gre pri tem za neko rafinirano izvedbo razvoja latentnih sposobnosti čutnih kanalov. Zaradi tega smo prej govorili o nujnosti širitve sprejemnih in oddajnih sposobnosti sistemov zaznavanja.

Notranje-zunanje izkušnje so seveda neka psihološka realnost, a le zato, ker so se tako oblikovale zasnove človeka. Evolucija zaznav med drugim pomeni razpad diafragem, ki ločujejo te izkušnje, tako da jih delijo na dvoje. Njihovo poenotenje pripelje do nekega drugačnega metra vrednotenja, spremenjenega, zato ker so tudi parametri drugačni. V tem primeru postanejo “poti” proti Šambali - če je to izbran cilj - povsem jasne in očitne.

Naše sedanje izkušnje o življenju so dejansko, četudi konkretne in kot smo navajeni reči na določenih študijskih področjih, znanstveno obvladljive, mistične. Takšno je celotno naše življenje, v vsaki njegovi manifestaciji, vsaki dejavnosti. Tudi za najbolj materialno konkretna in pozitivna bitja. Gre le za ljudi, ki nimajo sposobnosti vrednotenja zavesti na stopnji, na kateri bi se tega zavedali.

Tisti pa, ki v nasprotju s tem, te sposobnosti posedujejo, se delijo na različne stopnje, glede na zagon proti temu poznavanju, ki ga posedujejo. Za nekatere, v posebnih trenutkih in v posebnih okoliščinah, ta zagon izzove gnano potrebo, nujnost, ki prekrije vsako drugo potrebo. Celotno njihovo bivanje živi za uresničitev poznavanja Šambale.

To se je zgodilo tistemu izjemnemu teozofu, ki mu je bilo ime Damodar.

On je modro zapustil vsako stvar, vsako dejavnost, vsako obvezo, in se napotil v iskanje krajev, ki so zanj postali nujni. Za njim se je izgubila vsaka sled in po našem mnenju je on, četudi upoštevamo težave življenja brez kakršnekoli možnosti ohranjanja in obrambe pred neznanimi kraji Himalaye - teh je še vedno veliko in bodo taki tudi ostali, ne glede na prevozna sredstva - našel tisto kar je na tako radikalen način tudi iskal.

Tista diafragma, ki ločuje notranje in zunanje v človeški psihologiji, dejansko ne obstaja. Tega ni. Pojavi se le v trenutku, ko um vzpostavi ta tip vrednotenja, ta tip razlikovanja, torej ko to vzpostavimo mi sami. Te dve izkušnji med sabo nista ločeni.

Če obravnavamo pojav vida, vidimo, da se zavest istoveti s opazovanim predmetom; zorni kot in vrednotenje predmeta pa se spremenita in v celoti preoblikujeta v trenutku, ko se zavest ne osredotoča več na predmet, ampak na proces vidne zaznave.

Zato lahko sedaj trdimo, da imata življenje v običajni družbi, katere aktivni dejavniki smo, in obstoj v deželi Šambale globoko različen značaj. Dovolj je, če primerjamo mehanične, težke, konfliktne elemente, na katere smo tako navajeni, s harmoničnim življenjem brez kakršnihkoli konfliktov, pa bomo hitro ugotovili, kakšne so velike prednosti slednjega na tej človekovi evolutivni poti. Razlika je velika. Vendar pa tudi ta, kakor tista pri diafragmi zunanje-notranje, dejansko ne obstaja. Tu je le zato, ker je za nas, za vsako človeško bitje, povsem neznan sposobnost živeti v tistem konkretnem, pozitivnem stanju.

Šambala in vojna

Pomembno je, da pridemo do te ravni življenja, in pogledjmo zakaj.

Dejavnost in odkritja znanosti so prispele do točke, na kateri že same sestave materije niso več tisto, kar se je do sedaj mislilo, da so. Znanost je prišla do točke, na kateri se poigrava s silami, s polji sil, preko katerih vstopa v področja materije, ki so bila do sedaj neznanana, področja, onstran treh tradicionalnih pod-ravni: trdne, tekoče, plinaste.

Nič slabega ne bi bilo, če ta odkritja ne bi bila uporabljena na povsem destruktiven način za samega človeka in za druge ravni, ki jih človek zaseda le naključno ali nezavedno, ter si prisvaja področja, ki niso njegova in njegove družbe, ki je bila ustvarjena zato, da bi v njej živel. Destrukcija se ne nanaša le na vojaški material, ampak na vso tisto dejavnost, ki sprevrča naravni red, ki je bil sestavljen na takšen način zaradi njegove evolucije.

Tako stanje stvari, o katerem poročajo prerokbe, ki so k nam prišle predvsem preko tibetanskih tekstov, in po katerih naj bi 21. kralj Šambale Aniruddha, ki naj bi bil na prestolu do leta 2027, tega prepustil naslednjim trem kraljem, med katerimi naj bi 25., Rudra Chakrin, sprožil usodno vojno proti barbarom.

O tej vojni bi morali veliko povedati, saj bo zadevala, predvsem nas, barbare; in drugič zato, ker naj bi, glede na izračune, Rudra Chakrin stopil na prestol leta 2037, vendar, kot menijo nekateri veliki lame, med katerimi Chögyam Trungpa, morda ne bodo vsi kralji kraljevali celotnih sto let, tako da je vzpon Rudra Chakrina na prestol precej blizu, z predvidljivimi posledicami za barbare. Njegovo kraljevanje naj bi predhodile velike suše, lakota v svetu, bolezni in vojne, ljudje naj bi opustili kakršnokoli obliko religioznosti, pri čemer je to potrebno razumeti kot pravo religioznost, ne pa fanatično in idoloatrično, kot jo lahko zaznamo danes tam, kjer religioznost sploh še obstaja.

Vzrok konflikta naj bi bil vpad v področja Šambale s strani barbarov, ki naj ne bi nikoli sprejeli mirnega življenja v skupnosti s prebivalci teh mirnih in harmoničnih zemelj. Barbari naj bi si vedno želeli primat, nadvlado, izključitev enakosti ali še bolj nadvlade "drugega," ki ni on sam, kar lahko zaznavamo v naši družbi, ki ji vladajo neustrezna bitja in nacije, brez nepogrešljivih moralnih in intelektualnih sposobnosti.

Zaradi teh ugotovitev najvišje budistične avtoritete že nekaj časa uvajajo na zahodu kalačakra iniciacijo, z namenom, "da bi rešile čim več oseb," pa čeprav gre za eno izmed najvišjih in najtežjih iniciacij.

Ali so ti časi res že prišli, ali smo res že zreli za tako radikalne spremembe? ... Ne dovoljujemo si pravice do odgovora. Gotovo je, da se zdi, kot da se napovedi uresničujejo. Ostaja dejstvo, da se mit-realnost o Šambali odločno vrača iz preteklosti v sedanost in se projicira v prihodnost naših evolutivnih valov ter ob tem ponuja, po vrtincih in pritiskih nasilja in vojn, obdobje miru, po katerem vsi koprnimo.

To je mit o Šambali.

Brez dvoma bi nas večje poznavanje našega fizičnega življenja, njegovih sestav in njegovih za sedaj latentnih možnosti pripeljalo do povsem nove vizije naših usod, naših sposobnosti, da vplivamo na dogodke, do poznavanja

prebivalcev, ki so nam tako blizu in s katerimi mi, sebično nezavedni in neodgovorni, delimo ta planet, ne da bi se tega zavedali.

Prav na tej točki bi se moralo začeti to obdobje, v katerem bi se vsaka dejavnost odvijala brez kakršnekoli težave, harmonično in svobodno, in v katero mnogi verjamejo in si je želijo.

Teozofska pot do teh uresničitvev mora biti brez sebičnosti, do te mere, da ne vidimo v človeku, ki razpravlja z nami ali predlaga rešitve, sovražnika, oviro, ampak preizkušnjo, ki jo je treba preseči, in v skrajnih mejah, tistega Rudra Chakrina, ki na začetku vedno ponuja prijateljstvo, razumevanje in enakost, preden sproži v delovanje svoje funkcije vojščaka.

Tako se lahko portal Adyarja povsem odpre in ponudi dobro vidna obzorja nepričakovane lepote in miru, inteligence, ki gre onkraj samega portala, ko zapustimo njegov prag.

Bibliografija

- J. BLOFEL: "Aux Confins du Nirvana" - Paris, 1962.
- J. BLOFEL: "A Buddhist Manual of Psychological Ethics" - Delhi, 1975.
- A. THOMAS: "Shambhala, Oasis de Lumiire" - Paris, 1976.
- TH. STCHERBATSKY: "The Central Conception of Buddhism" Delhi, 1968.
- TH. STCHERBATSKY: "Buddhist Logic" (dva zvezka) - Delhi, 1984.
- KHENSUR LEKDEN: "Meditations d'un Supirieur de College Tantrique" - Daharamsala, 1979.
- TH. STCHERBATSKY: "The Conception of Nirvana - id. 1980.
- B. BHATTACHARYYA: "Buddhism Esoterism" - Delhi, 1980.
- S. MOOKERJEE: "The Buddhist Philosophy of Universal Flux" - Delhi, 1980.
- J. van RIJCKENBORGH: "Die Bruderschaft von Shambhala" - Haarlem, 1981.
- E. EBERNBAUM: "Der Weg nach Shambhala" - Hamburg, 1982
- GENDRUM DRUB (Prvi Dalai Lama): "Bridging the Sutras and Tantras" - Delhi, 1982.
- R. KLOETZLI: "Buddhist Cosmology" - Delhi, 1983.
- TRETJI PAN C'EN LAMA: "La Voie vers Shambhala" - Milano, 1983.
- J. HOPKINS (in drugi): "Meditative States etc" - London, 1983.
- J. HOPKINS: "Meditation on Emptiness" - London, 1983.
- J. HOPKINS: "Emptiness Yoga" - New York, 1987.
- CHOGYAM TRUNGPA: "Shambhala. The Sacred Path of the Warrior" - London, 1984.
- ERIK FRAUWALLNER: "History of Indian Philosophy" - Delhi, 1984
- JADUNATH SINHA: "Indian Psychology" (dva zvezka) - Delhi, 1986
- KENPO KALU RIMPOCHE: "The Gem Ornament of Manifold Oral Instructions" - New York, 1987.
- "Trois Enseignements par KALOU RIMPOCHE" - Toulon sur Anoux, 1984.
- "Paroles et Visages de KALOU RIMPOCHE, LAMA DU TIBET" - Eguilles, 1986.
- W. KARWATH: „Synarchie“ - Wien, 1985.
- DALAI LAMA: "The Kalachakra Tantra" - London, 1985.
- GHSHE N. DHARGYEEY: „Kalachakra Tantra“ - Delhi, 1985.
- J. M. REVIERE: „Kalachakra“ - Paris, 1985.
- G. L. SOPA – R. JACKSON - J. NEWMAN: "The Wheel of Time" - Madison WI, 1985.
- D. COZORT: "Highest Yoga Tantra" - New York, 1986.
- D. A. AKONG RIMPOCHE: "Refuge, 1-2" - id. 1987.
- D. S. LOPEZ: "A Study of Svatantrika" - New York, 1987.
- S. BEYER: "Magic and Ritual in Tibet" - Varanasi, 1988.
- A. BESANT: "Initiation the Perfecting of Man" - Adyar, ed. 1912.
- L. G. PLUMMER: "The Mathematics of the Cosmic Mind - Madras-London, 1970.
- J. MICHELL: "The Dimensions of Paradise" - London 1971.
- "DAMODAR" - Adyar, 1978.
- H. P. BLAVATSKY: "The Secret Doctrine" - Adyar, ed. 1979.
- SUBBA ROW: "Esoteric Writings" - Adyar, ed. 1980.
- C. W. LEADBEATER: "The Masters and the Path" - Adyar, ed. 1980.
- C. W. LEADBEATER - A. BESANT: "Talks on the Path of Occultism" (trije zvezki) - Adyar, ed 1980.
- A. POWELL: "II Corpo Mentale", "II Corpo Causale", "II Sistema Solare" - Trieste, 1980.
- C. W. LEADBEATER: "L'Homme, d'ou il vient, ou il va" (dva zvezka) - Paris ed. 1982.
- A. BESANT: "La Ginialogie de l'Homme" - Paris, ed. 1982.

RENATO DE GRANDIS je bil rojen leta 1927 v Benetkah, kjer je na *Conservatorio di Musica Benedetto Marcello* študiral klavir, dirigiranje, kompozicijo in muzikologijo. Kot študent je osvojil prvo nagrado iz kompozicije na tekmovanju, ki ga je organizirala javna RAI, nato pa še na nacionalnem tekmovanju v kompoziciji. Leta 1959 se je preselil v Darmstadt v Nemčiji, kjer je ustvaril večino svojih glasbenih del: dve operi, štiri simfonije, dvanajst sonat za klavir itd.

Leta 1987 se je Renato vrnil v Italijo in opustil delovanje na področju glasbe, da bi se lahko v celoti posvetil preučevanju kabale, budizma in teozofije. Postal je aktiven član sekcije Teozofskega društva v Italiji in s skupino mladih članov društva ustanovil *Centro internazionale studi e ricerche teosofiche, Cervignano* (Mednarodni center teozofskih študij in raziskav v Cervignanu). Napisal je več del, med katerimi izstopajo: *Teosofia di base* (Osnove teozofije), *Teosofia contemporanea* (Teozofija za sedanjí čas), *Theos-Sophia, Abhidharma e Psicologie Occidentali* (Abidharma in zahodne psihologije). Objavil pa je tudi komentarja del Helene P. Blavatsky, *Book of Dzyan* (Knjiga Dzyan) in *The voice of the silence* (Glas tišine). Umrl je leta 2008.

Renato de Grandis: 48 preludi per pianoforte
Antonio Tarallo

https://www.youtube.com/watch?v=F4iN8oz6tDo&list=OLAK5uy_nXNL6_rL78Qf_SuCGCeKeRaqfOUIUf3dU